ΕΤΟΣ Ζ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 25 Ἰουλίου 1893 Ἀριθ. 316

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

May Wrigt-Sewal Δ'. Ἀμερικανίδες μαθήτριαι ξιφομάχοι.—Τὸ ἄνθος τῆς ὑπομονῆς (ποίημα ὑπὸ κ. Σαπφοῦς Λεοντιάδος).—Ποδηλατιστικοὶ ἀγῶνες.—Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος.—Γέννησις ἡγεμονόπαιδος Ἀλεξάνδρου.—Ἑλληνὶς καλλιτέχνις ἐν τῷ Salon τῶν Παρισίων.—Θέατρον.—Ἀλληλογραφία.—Συμβουλή. — Εἰδοποιήσεις.— Ἐπιφυλλίς.

MAY WRIGT-SEWAL

Δ'

Κοινῶς πιστεύεται ὅτι αἱ γυναῖκες τῶν γραμμάτων δὲν εἶναι τέλειαι οἰκοκυραί, καὶ ὅτι οἱ σύζυγοι καὶ τὰ τέκνα τοιούτων γυναικῶν πληρόνουν ἀκριβὰ εἰς ἔλλειψιν οἰκογενειακῆς εὐμαρείας καὶ τάξεως τὴν πνευματικὴν ὑπεροχὴν αὐτῶν. Ἐὰν ἡ ἰδέα αὕτη ἀποδειχθῇ ἀληθής, ἡ May Wrigt-Sewal ἀποτελεῖ καταπλήσσουσαν ἐξαίρεσιν. Προσκληθεῖσα παρ' αὐτῆς μετὰ τὴν ἐν Σικάγῳ διαμονήν μου, μετέβην εἰς Ἰνδιανόπολιν καὶ ἔμεινα φιλοξενουμένη ἐν τῷ οἴκῳ της μετὰ τοῦ συζύγου μου πέντε ὅλας ἡμέρας.

Ἡ οἰκία της, μικρόν, γελαστὸν μέγαρον ἐπὶ τῆς καταπρασίνου μεγάλης ὁδοῦ Πενσυλβανίας εἶναι διεσκευασμένη μετὰ σπανίας χάριτος καὶ καλαισθησίας, διευθύνεται δὲ μετὰ οἰκοκυρικῆς δεξιότητος, ἣν ἠδύναντο νὰ φθονήσωσι πολλαὶ ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ὡς μόνον τίτλον ἐπὶ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ κόσμου φέρουσι τὸν τῆς καλῆς οἰκοκυρᾶς.

Τὸ διαμέρισμα τὸ ὁποῖον ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν μας ἦτο εὐρυχωρότατον, πλουσίως καὶ εὐμαρῶς διεσκευασμένον, χωρὶς νὰ λείπῃ οὐδὲν ἐκ τῶν ἀντικειμένων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ θεωρῶνται ὑπὸ τῶν πολλῶν καὶ ἀναγκαῖα.

Ἡ σειρὰ τῶν αἰθουσῶν της, τὸ ἑστιατόριον, αἱ βιβλιοθῆκαι, τὰ γραφεῖα, τὸ μαγειρεῖον ὅλα αὐτὰ ἀπέπνεον τάξιν καὶ καθαριότητα καὶ καλαισθησίαν καὶ προνοητικότητα ζηλευτὴν ἐν ταῖς ἐλαχίσταις λεπτομερείαις.

Ἡ κ. May Wrigt-Sewal ἠγείρετο τακτικῶς τὴν ἕκτην τῆς πρωΐας ὥραν καὶ ἐπεστάτει αὐτοπροσώπως εἰς τὰ τοῦ προγεύματος, τὸ ὁποῖον παρατίθεται τὴν ὀγδόην, ὄχι ἀποτελούμενον μόνον ἀπὸ καφέγαλα, ἀλλὰ κατὰ τὸ Ἀμερικανικὸν σύστημα ἀπὸ διάφορα φαγητὰ καὶ ροφήματα καὶ καρποὺς καὶ ἄρτον προσφάτως ζυμωθέντα ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ψηθέντα εἰς τὸν ἐν τῷ μαγειρείῳ φοῦρνον.

Κατήρχετο εἰς τὸν κῆπον, συνέλεγεν ὡραῖα ρόδα καὶ μαργαρίτας, καὶ κατεσκεύαζε μικρὰς ἀνθοδέσμας, ἃς παρέτασσε εἰς καλλιτεχνικὰ μικροσκοπικὰ δοχεῖα εἰς τὴν τράπεζαν πρὸ ὅλων τῶν συνδαιτυμόνων της. Ὅταν δὲ τὴν ὀγδόην ὁ κώδων μᾶς ἐκάλει, τὴν εὑρίσκομεν πάντοτε εἰς τὴν θέσιν της, κομψῶς καὶ πλουσίως ἐνδεδυμένην, γελαστήν, φαιδράν, μὲ μίαν εὐφυολογίαν εἰς τὸ στόμα, μὲ μίαν θωπευτικὴν διὰ πάντας λέξιν, ἀπὸ τοῦ συζύγου της, ὅστις τὴν ἐσέβετο καὶ τὴν ἠγάπα περιπαθῶς μέχρι τῶν θεραπαινίδων της, αἵτινες ἀνέφερον τὸ ὄνομά της μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγάπης.

Πῶς ἐπέρασαν τὴν νύκτα των οἱ καλοί μου Ἕλληνες φίλοι, ἔλεγε θλίβουσα ἀμφοτέρων μας τὰς χεῖρας καὶ ἀσπαζομένη με τρυφερῶς. Τί θὰ ἴδωμεν, τί θὰ ἐπισκεφθῶμεν σήμερον; Καὶ ἐνῷ κατέστρωνε τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας, κατεσκεύαζε συγχρόνως τὸν καφφὲ ἢ τὸ τέϊον εἰς μικρὸν παρὰ τὸ πλευρόν της ἐπὶ τούτῳ πύραυνον, ὑψούμενον μέχρι καὶ ὑπεράνω τῆς τραπέζης ἐπὶ στενοῦ καὶ ὑψηλοῦ τρίποδος ἐκ χαλκοῦ. Καὶ προέβλεπε τὰ πάντα καὶ προσέφερεν εἰς ἕκαστον ὅ,τι προετίμα, καὶ ἐπεφύλασσε πάντοτε εὐχάριστον ἔκπληξιν διὰ τῆς παραθέσεως νέου φαγητοῦ ἢ γλυκίσματος, ἢ σαλάτας. ἣν αὐτὴ ἡ ἰδία εἶχε κατασκευάσει.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος ἤρχοντο αἱ ἐφημερίδες,

αἱ πρωϊναὶ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ τηλεγραφήματα. Οὕτε ὑπουργὸς τοῦ κράτους μας δὲν ἔχει τοιαύτην ἀλληλογραφίαν. Κατήρχετο εἰς τὸ γραφεῖόν της, ἔνθα νεωτάτη καὶ ὡραία ὡς ἄγγελος ἡ γραμματεύς της τὴν ἀνέμενε. Εἶχε μεγάλα βιβλία, ἐν εἴδει ὀγκωδῶν λευκωμάτων, ἐν οἷς ὑπὸ ἠριθμημένας σελίδας ἐτοποθετοῦντο αἱ ἐπιστολαί, ἃς ἐλάμβανε καὶ αἵτινες ἔφερον σοβαρὸν χαρακτῆρα. Τέσσαρα τοιαῦτα λευκώματα ἀποτελούμενον ἕκαστον ὑπὸ χιλίων πεντακοσίων σελίδων, περιεῖχον τὰς ἐπιστολας, ἃς ἔλαβε παρὰ τῶν σημαινόντων προσώπων ὅλου τοῦ κόσμου ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου.

Ἐν ἰδίᾳ μικρᾷ κομψῇ βιβλιοθήκῃ πάντα τὰ συγγράμματά της καὶ αἱ ἐφημερίδες, εἰς ἃς κατὰ καιροὺς ἐδημοσίευσε μελέτας ἢ διατριβάς της. Ἰδοὺ οἱ τίτλοι τῶν ὑπ' αὐτῆς δημοσιευθέντων ἔργων : Πῶς κρίνουν οἱ ξένοι τὰς Ἀμερικανίδας καὶ ποῖαι εἶναι πράγματι. Αἱ γυναῖκες κατὰ τὸν Γκαῖτε. Οἰκογενειακὴ ἐπίδρασις καὶ μόρφωσις. Βολωνία, ἡ πόλις τῶν γυναικῶν. Μάργαρετ Φῶλερ. Ἡ ἀνατροφὴ τῶν νεανίδων. Σύλλογοι γυναικὸς καὶ Σύλλογος γυναικῶν. Ἡ ἐν Σκανδιναυίᾳ νεωτέρα φιλολογία. Οἰκιακὴ νομοθεσία. Οἱ Σύλλογοι ἀντικαθιστῶντες τὰς αἰθούσας. Ἡ ἰσχὺς τοῦ ἔθνους. Αἱ παρατηρήσεις τῶν ξένων ἐπὶ τοῦ βίου μας. Ὁ ὀργανισμὸς τῆς νέας κοινωνίας.

Ἐφημερίδες δέ, ἐν αἷς ἐπὶ πολὺν καιρὸν συνεργάσθη, δημοσιεύουσα πολυποίκιλα θέματα ἱστορικά, φιλολογικά, μεταρρυθμιστικὰ εἶναι : ἡ Ἐφημερὶς τῶν γυναικῶν ἐν Βοστόνῃ. Ἡ Ἀμερικανικὴ γυναικεία Ἐφημερὶς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἡ Ἐφημερὶς τῆς Ἰνδιανοπόλεως, τὸ Βῆμα τῶν Γυναικῶν, ἡ Ἐφημερὶς τῆς Θεωρητικῆς Φιλοσοφίας, τὸ ταμεῖον τῶν Γυναικείων Γνώσεων, ἡ Παλαίστρα, ὁ Κύκλος, τὸ Ἑνωτικὸν Ταμεῖον, ὁ Χρόνος τῆς Ἰνδιανοπόλεως, ὁ Ἐργάτης τῆς Βοστώνης, ἡ Γυναικεία πεντάλεπτος Ἐφημερὶς τοῦ Λονδίνου.

Πλῆθος δὲ ἀναρίθμητον μονογραφιῶν καὶ φυλλαδίων, ἀναφερόμενα ἰδίως εἰς τὴν γυναικείαν μόρφωσιν καὶ χειραφέτησιν, ὡς καὶ ἀγορεύσεις ἐπὶ διαφόρων θεμάτων, ὧν τὰ κυριώτερα: περὶ τῆς Ἑταιρίας τῆς Ἠθικῆς μορφώσεως ἐν Οὐασιγκτῶνι. Περὶ τῆς θέσεως τῆς Γυναικὸς ἐν τῇ βιομηχανίᾳ καὶ ἐκπαιδεύσει ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς Ἰνδιάννας. Περὶ τῆς Γυναικὸς ὡς ἀναμορφωτρίας τῆς κοινωνίας. Περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἐπιστήμονος γυναικὸς ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ. Γυναῖκες παιδαγωγοὶ καὶ ἐκπολιτίστριαι. Ἐκθέσεις τῆς ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως τῶν γυναικῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς βιομηχανίας παρὰ τῆς γυναικὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Γυναικεία δρᾶσις ἐν Ἀμερικῇ. Αἱ γυναῖκες τῆς Δύσεως. Ἔκθεσις τῆς σχολικῆς κινήσεως ἐν τῷ κράτει τῆς Ἰνδιάννας. Κανονισμὸς καὶ μόρφωσις τῶν τοπικῶν γυναικείων συμβουλίων ἐν Ἰνδιανοπόλει. Ἱστορία τοῦ καλλιτεχνικοῦ Συνδέσμου τῆς Ἰνδιανοπόλεως. Ὁ γενικὸς σύνδεσμος τῶν Γυναικείων συλλόγων. Μελέτη περὶ μεταρρυθμίσεως τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας κτλ.

Ἀμερικανίδες μαθήτριαι ξιφομάχοι

Εἰς Ἰνδιανόπολιν ἡ κ. May Wrigt Sewal εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς ὡς γενικὴ ἐπόπτις καὶ διοργανώτρια ἑταιρικοῦ γυναικείου Λυκείου, παρασκευάζοντος μαθητρίας διὰ τὰ πανεπιστήμια τοῦ κράτους.

Τὸ Λύκειον τοῦτο ἐτέλει τὰς ἐξετάσεις του κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μας. Οὕτω ἐλάβομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ μελετήσωμεν τὸν ὀργανισμόν του καὶ νὰ θαυμάσωμεν τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα λογικῆς καὶ ἐλευθέρας προλήψεων γυναικείας ἐκπαιδεύσεως.

Τὸ κατέχον τὴν πρώτην σειρὰν μάθημα εἶναι τὸ τῆς γυμναστικῆς εἰς πάντας τοὺς κλάδους ἀπὸ τῶν βηματισμῶν καὶ τῶν ἀλτήρων μέχρι τῆς ξιφασκίας, εἰς ἣν αἱ μαθήτριαι τῆς ἀνωτέρας τάξεως ἐπέδειξαν εὐκαμψίαν καὶ ἐξάσκησιν θαυμασίαν.

Παρατεταγμέναι εἰς δύο στίχους, μὲ τὰς ὡραίας ὡς τῆς Παλλάδος γραφικὰς ἐνδυμασίας των, αἵτινες ἀφίνουσι πᾶσαν κίνησιν ἐλευθέραν, μὲ τὰ μετάλλινα κράνη των καὶ τὰς ἀδιατρήτους προσωπίδας των, μὲ τὰ ὑψηλὰ εὔκαμπτα καὶ ὡραιοτάτης κατατομῆς σώματά των αἱ νεάνιδες ἐκεῖναι ὡμοίαζον πρὸς νεωτέρας Ἀμαζόνας, ἑτοίμους νὰ ἐφορμήσωσι καθ' οἱουδήποτε ἐχθροῦ καὶ νὰ ὑπερασπίσωσιν ἑαυτὰς μετ' ἴσης γενναιότητος καὶ ἀποφασιστικότητος εἴτε ἐν τῷ πεδίῳ τῆς τιμῆς, εἴτε ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως.

Εἰς τὸ πρῶτον διάταγμα τῆς ξιφομάχου διδασκάλου ἡ ὀρχήστρα ἤρξατο κρούουσα ἁρμονικώτατον ἐμβατήριον καὶ πᾶσαι ταὐτοχρόνως ὕψωσαν τὰ ξίφη των καὶ ἐποιήσαντο τὸν στρατιωτικὸν τῆς ἐθιμοτυπίας χαιρετισμόν.

Εἰς δεύτερον διάταγμα προεχώρησαν ὅλαι εἰς τὴν κανονιζομένην ἀπόστασιν διὰ ρυθμικῶν βηματισμῶν καὶ ἔστησαν εἰς θέσιν ἐπιφυλακτικὴν καὶ εἰς τρίτον ἐφωρμησαν κατ' ἀλλήλων.

Ὁ ἀγὼν συνήφθη πεισματώδης ἐξ ἀμφοτέρων τῶν στίχων, οὐδὲν δὲ γραφικώτερον, θαυμασιώτερον, ὡραιότερον τῆς θέας τῶν νεανίδων ἐκείνων ἐν ταῖς ἀποτόμοις στροφαῖς καὶ κινήσεσι, ἐν ταῖς καμπύλαις ἃς ἐσχημάτιζον οἱ ξιφοφόροι βραχίονές των εἰς τὸ κενόν, ἐν τῇ δεξιᾷ ὁρμῇ μεθ' ἧς κατέφερον τὰ κτυπήματα καὶ ἐν τῇ τεχνικῇ ὑπερασπίσει, μεθ' ἧς ἀπέφευγον αὐτά.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐφαντάσθησαν τὴν γυναῖκα ὡς θεὰν μόνον ἐν τοῖς πολέμοις των, ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ τὴν θεὰν αὐτὴν τὴν κατεβίβασαν μέχρι τῶν θνητῶν θυγατέρων καὶ ἀδελφῶν των, αἵτινες οὕτω καὶ σεβασταὶ παρὰ πάντων εἶναι, καὶ ῥωμαλέαι καὶ ἰσχυραὶ πρὸς ἀντοχὴν εἰς πάντα φυσικὸν κίνδυνον, εἰς ὀργανικὴν πάθησιν.

Ὁ ἀγὼν διήρκεσε μέχρις οὗ, αἱ φυσικῶς ἀσθενέστεραι καὶ ὀλιγώτερον ἐξησκημέναι ἀφωπλίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων των ὑπὸ τοὺς θριαμβευτικοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας καὶ τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Αἱ νικήτριαι ἔτειναν τότε τὰς χεῖρας πρὸς τὰς ἡττημένας, μεθ' ὧν, ἀφαιροῦσαι τὰς προσωπίδας, ἀντήλλαξαν θερμότατον φίλημα.

Αἱ τῶν κατωτέρων τάξεων ἐποίουν ἀλματικὰς ἀσκήσεις ἀπὸ ὕψος φοβερόν, ἐν γένει δὲ σχοινοβατικὰ γυμνάσματα ἄτινα, ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἐπεδοκίμαζα διὰ νεάνιδας. Παρετήρησα μάλιστα εἰς τὴν πρόεδρόν μου, ὅτι ἐθεώρουν ἐπικινδύνους τὰς ἀσκήσεις αὐτὰς διὰ τὴν ἡλικίαν τῶν παιδίων.

Πρόληψις, μοὶ εἶπεν. Πῶς τὰ ἄρρενα δὲν παθένουν τίποτε. Χιλιάδες κόραι ἐν Ἀμερικῇ ἀσκοῦνται οὕτω, δὲν ὑπάρχει δὲ οὔτε ἓν διδόμενον βλάβης ἢ δυστυχήματος. Οἱ Σπαρτιᾶται σας, προσέθηκε, ἐγύμναζον ἐξ ἴσου ἄρρενα καὶ θήλεα, καὶ οὕτω διεμορφώθησαν ὁ ἀκμαιότερος καὶ ἰσχυρότερος λαὸς τῶν χρόνων ἐκείνων.

Δὲν ἀκολουθεῖτε λοιπὸν τὸ παράδειγμα των εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα, καὶ ἡ νέα Σπάρτη σας δὲν ἔχει πλέον ἀλκίμους κόρας ὡς ἡ Ἀρχαία;

Ὦ ! ναί ! αἱ Σπαρτιάτιδες μας εἶναι αἱ ἰσχυρότεραι καὶ ἀνδροπρεπέστεραι ὅλων τῶν Ἑλληνίδων, τῇ ἀπήντησα χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ ἐξακολουθήσω τὸν λόγον ἐπὶ ζητήματος τόσον ἀκανθώδους, τῆς συγκρίσεως δηλαδὴ τῶν νέων πρὸς τὰς ἀρχαίας Ἑλληνίδας.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

«Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται»

Ὅταν ὁ ἄγγελος Θεοῦ τοὺς δυό μας πρωτοπλάστους
Ἔδιωξ' ἀπ' τὸν παράδεισο μὲ φλογερὴ ρομφαία
Καὶ ὁ Ἀδὰμ ἐστέναζε χαλοπερεχυμένος·
Κ' ἡ Εὔα μαῦρα δάκρυα ἔχυν' ἡ πρωτοφταίστρα·
Ὅπου πατοῦσαν ἔβλεπαν ἀγκάθια τὰ φυτρώνουν
Καὶ τὸ γυμνό τους τὸ κορμὶ τὰ καταφαρμακώνουν.
Οἱ ἄτυχοι! καὶ ἔτρεχαν μέστ' ἄγρια χωράφια
Χωρὶς τὰ φαίνεται δενδρὶ τὰ τοὺς χαρίσῃ ἴσκιο·
Χωρὶς τὰ βρίσκεται σταλιὰ νεροῦ τὰ τοὺς δροσίσῃ
Τὰ πικραμένα χείλη τους καὶ τὴν ξηρά τους γλῶσσα.
Καὶ σὰν σαΐταις 'πάνω τους τὰ φείδια ἐπετοῦσαν!
Καὶ δὲν τολμοῦσαν 'πίσω τους τὰ στρέψουν τὰ κυτάξουν
Ἐκεῖ, ὅπου τὸν δροσερὸ παράδεισο ἀφῆκαν.
Καὶ ἐθρηνοῦσαν κ' ἔκλαιγαν μὲ μάτια καρφωμένα
Πάνω στὸ χῶμα ποῦ 'θελε μιὰ μέρα τὰ τοὺς φάγῃ
Καὶ ἡ ψυχὴ ἀγύριστη στὰ τάρταρα τὰ πάγῃ!
Τότες μιὰ ἀχτίνα ἔπεσε ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὸ μάτι
Πάνω στὰ δάκρυα π' ὤχυνε ἡ μάνα τῶν ἀνθρώπων
Καὶ στὴ στιγμὴ ποῦ 'κύλισαν πάνω στὴ γῆ μπροστά της
Καὶ ἐποτίστηκε ἡ γῆ καὶ βράχηκε τὸ χῶμα,
Ἕνα ἀνθάκι φάνηκε ἐκεῖ τὰ ξεφυτρώνῃ,
Μὲ φύλλα τέσσερα μικρά, κάτασπρα σὰν τὸ χιόνι.
Ἡ Εὔα μὲ τὸ μάτι της τὸ καταθολωμένο
Ἀπὸ τὰ μαῦρα δάκρυα στοχάστηκε ἀμέσως
Κεῖνο τὸ σταυρολούλουδο καὶ μέσα στὴ καρδιά της
Σὰν νὰ νοιωσε μιὰ δύναμι ποῦ χύθηκε ἀπ' ἐκεῖνο
Εὐθὺς τὴν ἔδωα τὴ στιγμή, ποῦ εἶχε τὸ κυττάξει.
Σηκώθηκε στὸν σύντροφο, τὸν καταλυπημένο
Νὰ τὸ προσφέρῃ καὶ αὐτὸς παρηγορὰ νὰ εὕρῃ!
Καὶ μὲ φωνὴ παρήγορη τοῦ εἶπε ἡ καϋμένη :
«Ἀγαπημένε σύντροφε! πάρε καὶ σὺ τ' ἀνθάκι
Αὐτό, νὰ δῇς ἐλάττωσι στὸ πόνο σου λιγάκι».
Μὰ ὁ Ἀδὰμ τὴν κύτταξε μ' ἀγριωμένο μάτι
Καὶ μὲ φωνὴ πολὺ πικρὰ πικρὰ τῆς ἀπεκρίθη.
«Φύγ' ἀπ' ἐμπρός μου, ἄκριτη, ἐλαφροκοῦσα Εὔα!
Μία φορὰ μ' ἀπάτησες καὶ ἔφαγα τὸ μῆλο
Ἐκεῖνο τὸ φαρμακερό, ποῦ ἔγεινε αἰτία
Κι' οἱ δυὸ σ' αὐτὴ τὰ πέσουμε τὴ μαύρη δυστυχία!
Ἄχ! στὸ ἑξῆς τὰ λόγια σου ποτέ μου δὲν θ' ἀκούσω
Οὔτε θὰ κάν' ὅ,τι μὲ πῇς, οὔτε θὰ σ' ἐρωτήσω
Σὲ τίποτα. Καὶ τώρ' αὐτὸ τ' ἀνθάκι, ποῦ μοῦ δίνεις
Δὲν τὸ ἐγγίζω, ἀδελφή, καὶ ἂν αὐτὸς ἀκόμη
Ὁ ἴδιος σοῦ τῶδωκε ὁ ποιητὴς τοῦ κόσμου,
Ὁ νοῦς μου μόνος στὸ ἑξῆς θὰ εἶνε ὁδηγός μου»·
Αὐτὴν εἶπε τὴν βλαστημιὰ τὴν στερνὴ ὁ ἄνδρας!
Κι' ὁ νοῦς του ἐσκοτίστηκε ἀκόμη παραπάνω.
Ἡ Εὔα δὲ ἡ δύστυχη ἐδάγκασε τὰ χείλη
Καὶ κάτω ἐχαμήλωσε τὰ βουρκωμένα μάτια
Καὶ ἕνα μαῦρο στεναγμό, ποῦ ἔβγαλ' ἡ καρδιά της,
Τὴν ἔκαμε νὰ καταπιῇ τ' ἀνθάκι, ποῦ κρατοῦσε.
Ἀ! ἀπὸ τότες ἔγεινε ἡ ἄμοιρη καρδιάτης
Γλάστρ' ἀτζαλένια μὲ σειραῖς διαμάντια στολισμένη
Καὶ τ' ἄνθος τῆς ὑπομονῆς εἶν' μέσα φυτευμένο,
Καὶ μὲ τὰ μαῦρα δάκρυα της μερόνυχτα τὸ βρέχει,
Ποῦ γιὰ ταῖς πίκραις τῆς ζωῆς καὶ τοὺς καϋμούς της χύνει.
κι' ἡ μαλακιὰ αὐτὴ καρδιὰ φαίνεται σὰν πετρίνη!
Καὶ σὰν τὸ βράχο τὸν σκληρό, 'ποῦ εἶν' 'στὸ περιγιάλι
καὶ ἔρχετ' ἀκαταπαυστα τὸ κῦμα καὶ τὸν λούει·
Ἔτσ' ἀποκάτω στέκεται σταῖς πίκραις κι' ἡ γυναῖκα
καὶ κῦμα, κῦμα, δέχεται αὐταῖς καὶ ὅλο πάσχει·
Γιατ' ἔχει τὴν ὑπομονή, ὅπου τὴν δυναμόνει,
καὶ τῆς καρδιᾶς της ταῖς πληγαῖς αὐτὴ ταῖς βαλσαμόνει!
Ἀμὴ στὸν ἄνδρα ἔμεινε παντοτεινός του κλῆρος
Ὅλ' ἡ ἀνυπομονησιὰ ἀφοῦ ὁ Ἀδὰμ ἠρρήθη
Νὰ πιάσῃ τῆς ὑπομονῆς τὸ σταυρολουλουδάκι.
Καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ τὰ βάσανα νὰ βλέπῃ.
Δὲν στέκετ' ἀποπάνω του ἡ πίκραις νὰ περνοῦνε!
Καὶ ἂν σταθῇ τὸν ρίχτουνε καὶ τὸν καταποροῦνε
Ποιὸς ἀπ' τοὺς δυό τους κέρδισε ;—μὲ τὴν ὑπομονή της
Ἅγια μητέρα τοῦ Θεοῦ ἐγίνηκεν ἡ Εὔα
Καὶ μέσα στὸν παράδεισο μπορεῖ ν' ὁλογυνάῃ,
Σὰν ἔχει τὴν ταπείνωσι ὑπομονῆς τὴν Κόρῃ.
Κι' ὁ ἀνυπόμονος Ἀδὰμ μὲ τὸν ἐγωϊσμό του
Ἀκόμη δὲν κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὸν Θεό του.

Ἐν Κων)πόλει **Σαπφὼ Κ. Λεοντιάς**

ΟΙ ΠΟΔΗΛΑΤΙΣΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Εἰς ὡραίαν καὶ ἐθνωφελῆ ἑορτὴν συνεκάλει τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Πανελλήνιος ποδηλατιστικὸς Σύλλογος τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν.

Ἐπρόκειτο περὶ ἀγώνων ἐν τῷ ποδηλάτῳ, τῆς νέας ταύτης ἀμερικανικῆς ἀσκήσεως, ἥτις καὶ παρ' ἡμῖν εὐτυχῶς εἰσήχθη καὶ διεδόθη τάχιστα, συντελοῦσα εἰς τὴν ὑγιᾶ τοῦ σώματος ἄσκησιν.

Ὅ,τι ἐνδιέφερεν ἡμᾶς ἰδίως ἦτο ἡ συμμετοχὴ τριῶν νεανίδων εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους, αἵτινες καὶ ἐπιδοκιμάσθησαν παρὰ τοῦ κοινοῦ καὶ βραβείων τιμητικῶν ἔτυχον.

Θέλομεν νὰ ἐλπίσωμεν, ὅτι τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον θὰ ἀσπασθῶσι πολλαὶ μητέρες διὰ τὰς θυγατέρας των, αἵτινες διὰ τοῦ καθιστικοῦ καὶ τρυφηλοῦ βίου ἀναπτύσσονται καχεκτικαί, χλωροτικαί, μεταδίδουσαι τὰ σπέρματα τῆς καχεκτικῆς καὶ ἐξηντλημένης φύσεώς των εἰς ὁλόκληρον ἐπερχομένην γενεάν.

Ἐν Ἀμερικῇ ἔνθα τὸ ποδήλατον ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ἀντικατέστησε τοὺς ἵππους καὶ τὰς ἁμάξας, εἶναι τὸ συνηθέστερον ὄργανον συγκοινωνίας καὶ μεταβάσεως οἰκογενειῶν ὅλων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἐξοχάς.

Τὴν Κυριακὴν μάλιστα διοργανοῦνται πολυπληθεῖς ἐκδρομαὶ καὶ ἡ παρέλασις ἀνὰ ζεύγη ἑκατοντάδων ὅλων ποδηλατιστῶν καὶ ποδηλατιστριῶν ἀποτελεῖ ὡραῖον καὶ ἀσύνηθες δι' ἡμᾶς θέαμα.

Εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ποδηλάτου των ἀναρτῶσιν μικρὸν κανιστρίδιον, ἐν ᾧ εὑρίσκεται τὸ πρόγευμά των.

Μετὰ διημέρευσιν ὅλην εἰς τὴν ἐξοχήν, ὑπὸ τὴν σκιὰν πυκνοφύλλων δένδρων παρὰ τὸν ἁρμονικῶς φλοισβίζοντα ποταμὸν ἢ λίμνην, τὸ ἑσπέρας ἐπανέρχονται μὲ τὰ ποδήλατά των ἀνθοφορτωμένα, διασχίζοντα τὰ πάρκα καὶ τὰς μεγάλας λεωφόρους, εὔθυμοι ὅλοι μὲ ἐρυθρὰς παρειὰς καὶ ρόδινα χείλη, ἀνακτήσαντες δυνάμεις διὰ τὴν ἐργασίαν ὅλης τῆς ἑβδομάδος.

Τὰς καθημερινὰς διὰ τῶν ποδηλάτων των μεταβαίνουσιν εἰς τὰς ἐργασίας ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ ταξειδεύουσαι φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν τὰ ποδήλατα, δι' ὧν πολλαὶ περιηγήθησαν τὴν Ἑλβετίαν ὁλόκληρον.

Θὰ εἶναι εὐτύχημα, ἐὰν καὶ ἐν Ἑλλάδι γενικευθῇ ἡ συνήθεια τοῦ ποδηλάτου διὰ τὰς κυρίας, αἵτινες θὰ ὀφείλουσι πολλὰ εἰς τὸν καλὸν Πανελλήνιον Ποδηλατιστικὸν Σύλλογον, οὗ προΐσταται ὁ κ. Γιολδάσης, νέος ρέκτης καὶ προοδευτικός, κατανοήσας ἐκ τῶν πρώτων τὰ ἐκ τῆς ποδηλατιστικῆς ἀσκήσεως προκόπτοντα καλά.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

Ζ'

Πλησιάζομεν πρὸς τὸν τελευταῖον γαλλικὸν σταθμόν μας, πρὸς τὴν μικράν, ἀλλὰ χλοεράν, φαιδράν, εὔθυμον πόλιν τοῦ Καλαί. Ἡ θάλασσα ἀναδίδει μακρόθεν ἀναλαμπὰς σαπφείρου καὶ τοπαζίου ὑπὸ τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Μέγας ρύαξ, σχεδὸν ποτάμιος βραχίων ρυτιδοῖ ἡσύχως τὴν κρυσταλλίνην ἐπιφάνειάν του, ὀλίγα βήματα μακρὰν τῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων, ἐφ' ὧν ἰλιγγιωδῶς ἕρπει ἡ φέρουσά μας ἀμαξοστοιχία. Ἡ πρὸ ἡμῶν ἐκτεινομένη πεδιὰς διαχωρίζεται ἤδη εἰς λειβάδια χλοερά, ἐν οἷς αἱ πόαι καὶ τὰ καλλιεργήσιμα χορταρικὰ προδίδουσι τὴν γειτνίασιν πόλεως. Ποῦ καί που ὡραῖοι οἰκίσκοι, ἐρυθροί, διώροφοι μὲ στέγην εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν ὑψοῦνται ἐν τῇ γελαστῇ ταύτῃ ἐκτάσει, ἀναπαύοντες τὸν ὀφθαλμὸν ἀπὸ τοῦ πρασίνου, τοῦ διαρκῶς πρασίνου, ὅπερ ἐπὶ ὥρας ἤδη ἀποτελεῖ τὸ πλαίσιον τοῦ ὁρίζοντός μας.

Μετὰ δέκα λεπτὰ εὑρισκόμεθα εἰς Καλαί. Ὁ σταθμὸς ἀκριβῶς πρὸ τῆς ἀποβάθρας. Ἐξερχόμενοι τῶν ἁμαξῶν, εὑρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἡ ὁρμητικὴ φορὰ τοῦ δρόμου μᾶς ἔχει καταπονήσει. Τὸ ἡμίφως τῆς ἐπερχομένης νυκτός, ἡ προσδοκία τρικυμιώδους διαβάσεως τοῦ στενοῦ μᾶς κάμνουσι νὰ βλέπωμεν τὴν μικρὰν πόλιν ὑπὸ πολὺ μελαγχολικὴν χροιάν.

Τὸ ἀτμόπλοιόν μας εἶναι μικρόν, χωρὶς ἱστοὺς καὶ ξύλα, ἓν εἶδος μεγίστης λέμβου, προωρισμένης νὰ παλαίῃ δὶς τῆς ἡμέρας κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ ρεύματος τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ὑδάτων, τοῦ σχηματιζομένου ἐκ τῆς Βορείου θαλάσσης καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ἡ θαλαμηπόλος μοὶ συνιστᾷ νὰ μείνω ἐπάνω, ὅπου ὁ καθαρὸς ἀὴρ μετριάζει τὴν ἐκ τῆς κινήσεως στενοχωρίαν. Τοποθετούμεθα ἐπὶ ἑνὸς σοφᾶ, μὲ τὰ βαρύτατα ἐπανωφόριά μας, ἅτινα κακῶς μᾶς προφυλάττουσι ἀπὸ τὸν παγερὸν ἄνεμον, ὅστις θρηνῳδεῖ ἀπειλητικῶς περὶ τὰ ὦτά μας. Ὁ συριγμὸς τῆς ἀναχωρήσεως σημαίνει τὴν ἔναρξιν τῶν βασάνων μας. Μόλις εἴχομεν ἀποσπασθῇ τῆς προκυμαίας, μόλις ὁ ἕλιξ τῆς μηχανῆς θέτει εἰς κίνησιν τὸ σκάφος καὶ πάραυτα αἰσθανόμεθα ὅτι τὸ ἔδαφος χάνεται ὑπὸ τοὺς πόδας μας, ὅτι ὁ οὐρανὸς κατέρχεται εἰς βάθος φοβερόν, ὅτι ἡ ὄπισθέν μας γῆ ὑψοῦται, ὑψοῦται, ἑτοίμη νὰ μᾶς θάψῃ ὑπὸ τὸ βάρος της, ὅτι τὸ σῶμά μας ὅλον ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κενοῦται ἐντελῶς, ὅτι πᾶν ὄργανον ἀπὸ τοῦ στομάχου καὶ τῆς καρδίας μέχρι τῶν συγκρατούντων τὸν ἀνθρώπινον σκελετὸν ὀστῶν ἐξουδετεροῦνται, ἀπορροφῶνται, χάνονται ἐν τῇ πρωτοφανεῖ ἐκείνῃ αὐταισθήσει τῆς ἀνυπαρξίας.

Ἀντίθετος μανιώδης τοῦ ρεύματος φορὰ συμπληροῖ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς. Ὁ θαλαμηπόλος μὲ περιτυλίσσει ἀπὸ τῆς ὀσφύος μέχρι τῶν ποδῶν εἰς κηρωτὸν ὕφασμα τὸ ὁποῖον στερεόνει ἐπὶ τοῦ σοφᾶ. Ἐπὶ τῶν ὀπισθίων καὶ πλαγίων τούτου ξύλων ἔχω περάσει καὶ τὰς δύο χεῖρας μου, ἃς σφίγγω πυρετωδῶς, μέχρι συντρίψεως τῶν ὀστῶν, συγκρατουμένη οὕτω, ἵνα μὴ ἐκσφενδονισθῶ, τίς οἶδε ποῦ, ἐν τῇ ἀποτόμῳ καὶ ἀλλεπαλλήλῳ τοῦ πλοίου ἀνατρεπτικῇ κινήσει. Μάτην κλείω μὲ ὅλην τῶν νεύρων μου τὴν ἔντασιν τοὺς ὀφθαλμούς. Μάτην ἐπικαλοῦμαι τὴν ἰσχυρὰν θέλησίν μου, τὴν μόνην δύναμιν ἥτις ἀντιτάσσεται ἀποτελεσματικῶς εἰς τοιαύτας παθήσεις. Μάτην φαντάζομαι ὅτι εὑρίσκομαι ἐπὶ ὑψηλῆς αἰώρας, ὡς κατὰ τοὺς παιδικούς μου χρόνους καὶ ὅτι πρόκειται νὰ κερδίσω στοίχημα ἐν τοιούτῳ παρατόλμῳ συναγωνισμῷ. Μάτην ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ βάσανος αὐτὴ θὰ διαρκέσῃ μόλις ὥραν.

Ἡ φύσις ἐξασκεῖ ἀπαράγραπτα ἐφ' ἡμῶν δικαιώματα. Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἀσθενὴς καθ' ἑαυτήν, ἀντιτάσσεται εἰς πᾶσαν τῶν νόμων της καταπάτησιν. Ἡ ἰσορροπία τοῦ ὀργανισμοῦ κλονίζεται, ἡ φυσική, ἡ ὁμαλὴ κατάστασις, ἡ τέως εὐεξία ἀντικαθίσταται ὑπὸ νοσηρῶν φαινομένων, ὑπὸ ἀγωνιώδους διαταράξεως ἐξαντλούσης τὸν ὀργανισμὸν ὁλόκληρον.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ ἀπελπιπία, ἡ καταπόνησις, ἡ ἀδυναμία μὲ ἐμβάλλουν εἰς εἶδος νάρκης ἐπικινδύνου. Δὲν ἔχω πλέον συνείδησιν τῶν περὶ ἐμέ. Καὶ αὐτὴ ἡ ζάλη, καὶ αὐτὴ ἡ ἀγωνία, καὶ αὐτὸς ὁ πόνος μὲ εὑρίσκει ἀναίσθητον. Ἡ κατάστασις αὕτη διαρκεῖ ὥραν περίπου, ἥτις μᾶς ἐφάνη μακρά, ἀτελεύτητος ὡς αἰών.

Πῶς ἐξῆλθον ἢ μᾶλλον μὲ ἐξήγαγον τοῦ ἀτμοπλοίου, πῶς ἐτοποθετήθην ἐπὶ μακροῦ ἀνακλίντρου τοῦ Slipin-car Δούβρης-Λονδίνου ἀγνοῶ. Ἓν μόνον ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἠὐχόμην νὰ παραταθῇ πολὺ ὁ ἀπὸ Δούβρης εἰς Λονδῖνον δρόμος, ἵνα μὴ κινηθῶ τῆς θέσεώς μου ἐκείνης, ἵνα μὴ ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ ἐγείρω τὴν κεφαλήν. Δυστυχῶς οὔτε ἡ ἐπιθυμία μου αὐτὴ ἱκανοποιήθη. Ἐντὸς ὀλίγου εἰσηρχόμεθα εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λονδίνου, καὶ ἐγὼ ὡς δέμα μετεφερόμην ὑπὸ τοῦ συζύγου μου ἀπὸ τῆς σιδηροδρομικῆς ἁμάξης εἰς ἀγοραῖον ὄχημα, ὅπερ μᾶς ἔφερεν εἰς τὸ παρὰ τὸν σταθμὸν ξενοδοχεῖον τοῦ Βατερλώ.

Ἐκεῖ διήλθομεν τὰς ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς πρωΐας ὥρας ἀνακτήσαντες δυνάμεις, ὅπως δυνηθῶμεν νὰ συνεχίσωμεν τὴν ὅην πρωϊνὴν ὥραν τὸν δρόμον μας, ἀπὸ Λονδίνου μέχρι Σαόθαμτον τοῦ ἀγγλικοῦ τούτου λιμένος ἀφ' οὗ ἠθέλομεν ἐπιβιβασθῆ διὰ τὸν ὠκεανόν.

Ἦτο δεκάτη ἀκριβῶς, ὅταν ἡ ἁμαξοστοιχία εἰσήρχετο εἰς τὸν ἀπέραντον παρὰ τὴν παραλίαν σταθμόν. Ἡ μεγάλη, ἡ ἀτελεύτητος ἐκείνη τοῦ σταθμοῦ ἔκτασις ἔβριθε χιλιάδων κόσμου. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ὁλόκληρος ἡ πόλις μετενάστευε, τόσῳ τὸ πλῆθος ἦτο πυκνὸν καὶ ποικίλον. Ἄνδρες γέροντες, μεσήλικες καὶ νέοι, γυναῖκες ὡραῖαι καὶ ἄσχημοι, ἀνθηραὶ καὶ ἐρρυτιδωμέναι, μὲ τὰς τροφοὺς καὶ τὰς ὑπηρετρίας των, μὲ τὰ πάσης ἡλικίας μικρά των, μὲ τὰ κατοικίδια ζῶά των, μὲ μικρὰ πτηνὰ ἐντὸς κλωβῶν, μὲ ὡραίας γάστρας ἀνθέων, μὲ πολυποικίλους ἀνθοδέσμας περιεφέροντο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, πυρετώδεις, νευρικαί, κλαίουσαι, γελῶσαι, χαριεντιζόμεναι, ἀλληλοφιλούμεναι, ἀνταλλάσσουσαι χειραψίας ὡς ἀντήλλασσον ὑποσχέσεις. «Θὰ μᾶς τηλεγραφήσητε ἀμέσως ὡς φθάσητε. Θὰ γράφητε τακτικά», ἦσαν αἱ συνηθέστερον ἐπαναλαμβανόμεναι φράσεις.

Μόνον ἡμεῖς ξένοι ἐκεῖ, οὐδένα εἴχομεν νὰ ἀποχαιρετίσωμεν, πρὸς οὐδένα συγγενῆ καὶ οἰκεῖον νὰ στρέψωμεν τὸ βλέμμα, καθ' ἣν στιγμὴν διηρχόμεθα τὴν μακρὰν ἐκ ξύλων γέφυραν, δι' ἧς ἐπεβιβάσθημεν τοῦ ἀτμοπλοίου. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὀρχήστρα ἔπαιζεν ἐμβατήριον ἀποχαιρετισμοῦ, ἐνῷ τὸ πλῆθος παρήλαυνε κανονικῶς κατὰ σειρὰν διαβαίνον τὴν γέφυραν καὶ καταλαμβάνον θέσεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Πάντες ἐδάκρυον, πάντες καὶ πᾶσαι ἔφερον τὸ ρινόμακτρον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Οἱ μένοντες καὶ ὑπερέβαινον τοὺς χιλίους ἦσαν περιλυπότεροι τῶν ἀναχωρούντων. Αὐτοὺς μόνον ὁ κίνδυνος, τοῦ ὠκεανοῦ, μόνον ὁ φόβος τοῦ ἀγνώστου, ὅπερ ἀνέμενε τοὺς φιτάτους των κατεῖχε τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐνῷ ἡ μελαγχολία τῶν ἀναχωρούντων ἐμετριάζετο ὑπὸ τῆς προσδοκίας νέων ἐντυπώσεων εἰς χώραν μυθώδη, περὶ ἧς τόσα ἤκουσαν πρωτοφανῆ καὶ θαυμάσια καὶ ὑπερρυσικά.

Καὶ ἡμεῖς ἑστηριγμένοι ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος, ἠτενίζομεν περιαλγεῖς τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, τὸ μοιραζόμενον μετὰ τῶν συμπλωτήρων μας τὰς συγκινήσεις καὶ τὰ δάκρυα, καὶ ἠσθανόμεθα περισσότερον τὴν μόνωσιν καὶ τὴν ξενίαν μας, ἣν οὔτε δάκρυ φίλον, οὔτε θλίψιμον χειρὸς συγγενικῆς εἶχε μετριάσει.

Αἴφνης μικρὸς παῖς μὲ ἐρυθρὸν σκοῦφον εἴλκυσε τὴν προσοχήν μου. Ἀναγνοῦσα τὸν ἐπὶ τοῦ πηλικίου του τίτλον ἐξέφερα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Πάραυτα μολυβδίδα καὶ χάρτην καὶ ἰδοὺ ὁ ἰδικός μου χαιρετισμός. Ὁ μικρὸς τηλεγραφητής μοὶ ἐφάνη ἄγγελος καλοῦ καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης τῷ ἐνεπιστεύθην τὰς δύο ἐκείνας λέξεις, αἵτινες ἐντὸς στιγμῶν τινων θὰ μετέδιδον εἰς τοὺς προφιλεῖς οἰκείους μας τὸν τελευταῖον ἐξ Εὐρώπης ἀποχαιρετισμόν μας, τὴν τελευταίαν ἐντεῦθεν τοῦ ὠκεανοῦ εἴδησίν μας.

Τὸ κατάστρωμα εἶναι ἤδη πλῆρες. Οἱ ἐπιβάται τῶν τριῶν διαφόρων θεσεων, διὰ τριῶν γεφυρῶν εἰσελθόντες, κατελαβον τὸν δι' αὐτοὺς προωρισμένον χῶρον. Αἱ γέφυραι ἐγείρονται, καὶ συριγμὸς ὀξύς, διάτορος, φοβερὸς ἀγγέλλει τὴν ἀναχώρησιν. Χιλιάδες ρινομάκτρων ὑψοῦνται ἀπὸ τῆς παραλίας εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἰσάριθμα τοιαῦτα ὡς λευκαὶ περιστεραὶ ἀνταποδίδουσι τὸν χαιρετισμόν, ὃν συνοδεύουσι κραυγαὶ κλαυθμηραί, λέξεις βροντώδεις εὐχόμεναι: καλὸν κατευόδιον, καλὴν ἐπάνοδον. Τὸ θέαμα τὴν στιγμὴν ταύτην εἶναι συγκινητικώτατον. Τὸ ἀτμόπλοιον ἐξακολουθεῖ νὰ μυκᾶται κατ' ἐπανάληψιν, ὡσεὶ θέλον νὰ ἐπιβάλῃ σιγὴν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς παραλίας πλῆθος, τὸ ὁποῖον ζητωκραυγάζει, θορυβοῖ, κυμαίνεται ἐν σώματι ὑπὸ τοὺς ἀναπεπταμένους πίλους καὶ τὰ λευκὰ ρινόμακτρα τὰ πυρετωδῶς κινούμενα ὑπὸ χειρῶν ἀνδρικῶν, γυναικείων, παιδικῶν, γεροντικῶν

Τέλος μετὰ ὕστατον συριγμόν, αἱ σιδηραῖ πτέρυγες τῆς γιγαντείου μηχανῆς τοῦ ἀτμοπλοίου μας τίθενται εἰς ἐνέργειαν, βαθμηδὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον ὁλόκληρος ἡ πλωτὴ αὕτη πόλις μας στρέφεται πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ λιμένος.

Ὁ οὐρανὸς φαιόλευκος ἀνατανακλᾷ τὸ χρῶμά του εἰς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ὅπερ ἐκσπᾷ εἰς ἀφρούς, συνταραττόμενον ἀνὰ τὰ ἔγκατα αὐτοῦ ὑπὸ τῆς φορᾶς τοῦ δρόμου τοῦ κολοσσιαίου μέλανος σκάφους, ὅπερ μετὰ μεγαλοπρεποῦς ἠρεμίας τὸ διασχίζει.

Πάντες οἱ ἐπιβάται μένομεν ἔτι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καίτοι ὁ ἄνεμος ἄρχεται νὰ συρίζῃ γινόμενος ἀπειλητικώτερος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ἡ ἐγκατάστασίς μας μετὰ τῶν ἐλαφροτέρων ἀποσκευῶν μας εἰς τὰ μικρὰ δωμάτιά μας, ἐν οἷς ὀκτὼ ὅλας ἡμέρας θὰ ζήσωμεν μᾶς ἀπασχολεῖ ἐπ' ὀλίγον. Τὸ δωμάτιόν μας φέρει αὔξοντα ἀριθμὸν τριακόσια ἑβδομήκοντα ὀκτώ, εὑρίσκεται εἰς τὸν δεύτερον ὑπὸ τὸ κατάστρωμα ὄροφον, ἐνῷ ὑπὸ ἡμᾶς ὑπάρχουσι δύο ἔτι σειραὶ δωματίων.

Ἀνερχόμεθα εἰς τὰς αἰθούσας. Εἶναι ἀτελεύτητοι, πλουσίως καὶ μεγαλοπρεπῶς διασκευασμέναι, καταυγαζόμεναι ὄχι τόσον ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας, ὅσον ὑπὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ὅπερ φωτίζει συνεχῶς ἡμέραν καὶ νύκτα πάντα τὰ δωμάτια τὰ μετὰ τὸν πρῶτον θώρακα τοῦ πλοίου, ὡς καὶ τὰς αἰθούσας καὶ τὰ καπνιστήρια, καὶ τὸ σφαιριστήριον καὶ τὴν αἴθουσαν τῶν συναυλιῶν, καὶ τὰ λουτρὰ καὶ τοὺς διαδρόμους.

Τὸ ἰδικόν μας διαμέρισμα κεῖται μετὰ τὸν δεύτερον θώρακα. Ὑπὸ ἔποψιν ἀσφαλείας τὰ δωμάτια ταῦτα προτιμῶνται, διότι ἐν ἐνδεχομένῃ συγκρούσει τοῦ ἐξωτερικοῦ τοιχώματος τοῦ σκάφους, μόνον τὰ δωμάτια τοῦ ἐξωτερικοῦ στίχου ὑπόκεινται εἰς κίνδυνον, ἐνῷ ὁ δεύτερος σιδηροῦς θώραξ κλειόμενος δι' αὐτομάτου κινήσεως ἐρμητικῶς σώζει τὸ ὑπ' αὐτοῦ περικλειόμενον μέρος. Καταδικαζόμεθα λοιπὸν ἐν περιπτώσει τρικυμίας νὰ ζήσωμεν ἑβδομάδα ὅλην χωρὶς νὰ ἴδωμεν οὐρανόν, μόνον ὑπὸ τεχνητὸν φῶς, ὡς ἐν τάφῳ, ἐξαρτώμενοι ἀπὸ τὸ ἔλεος καὶ τὴν καλὴν διάθεσιν τῶν θαλαμηπόλων, οἵτινες ὁμολογουμένως εἶναι προθυμότατοι, καθαροὶ καὶ μὲ τὰ λευκά των ὁλοπάνινα ὑποδήματα, πετῶσιν ἀθορύβως, ὅπου οἱ ἠλεκτρικοὶ κώδωνες τοὺς καλοῦσιν.

Ἤδη ἡ κίνησις τοῦ πλοίου εἶναι δυσαρέστως ἐπαισθητή. Σπεύδομεν νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὸ ἑστιατόριον, ὅπου μᾶς καλεῖ παράδοξος ἦχος οὔτε τυμπάνου, οὔτε κώδωνος. Τὸ σήμαντρον τῶν μεγάλων ἀτμοπλοίων τοῦ ὠκεανοῦ εἶναι ἓν εἶδος χάλκινον ταψί, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κτυπᾷ διὰ σιδηροῦ σφυρίου ἦχον βαρύν, βραχνὸν καὶ παρατεταμένον μικρὸς παῖς, βοηθὸς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἑστιατορίου, περιερχόμενος πάντα διάδρομον ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τετάρτου πατώματος.

Τὸ ἑστιατόριον κεῖται ὑπὸ τὰς αἰθούσας εἰς τὸν πρῶτον ὑπὸ τὸ κατάστρωμα ὄροφον. Περιλαμβάνει δέκα πέντε μεγάλας, ἐπιμήκεις τραπέζας, ὧν ἑκάστη δι' εἴκοσιν ἄτομα. Πᾶσαι εἶναι κατειλημμέναι καὶ μένουσιν ἔτι ὑπὲρ τοὺς τεσσαράκοντα ἐπιβάται ἀτοποθέτητοι.

Φροντίζομεν νὰ καταλάβωμεν θέσεις παρὰ τὴν εἴσοδον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Πρώτην ἤδη φορὰν παρατηροῦμεν προσετικώτερον τοὺς συνταξειδιώτας μας. Διάφοροι τύποι, ἐντελῶς ἀνόμοιοι, καίτοι ὅλοι καὶ ὅλαι Ἄγγλοι καὶ Ἀμερικανοί. Δύω μόνον γερμανοὶ κύριοι καὶ μία κυρία, μία γαλλικὴ οἰκογένεια, ἡμεῖς καὶ εἷς ἔμπορος Σύριος μεταβαίνων ἐκ Βηθλεὲμ εἰς τὸ Σικάγον ἀποτελοῦμεν παρατονίαν εἰς τὴν μεγάλην ταύτην Ἀγγλοαμερικανικὴν συνάθροισιν.

Πεντήκοντα ὑπηρέται ὅλοι φρακοφόροι, ὅλοι εὐκίνητοι καὶ σπεύδοντες διαμοιράζονται ἀνὰ τρεῖς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἑκάστης τραπέζης, διευθυνόμενοι ὑπὸ δύω νέων ἀρχιφροντιστῶν μετὰ τάξεως καὶ μεθοδικότητος θαυμασίας. Δύω μεγάλα κυλικεῖα ὑψοῦνται ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς εἰσόδου, ὄπισθεν δ' αὐτῶν ἵστανται οἱ ἐπὶ τῆς κατανομῆς τῶν φαγητῶν τεταγμένοι, ἐνῷ ἔμπροσθεν κατὰ σειρὰν ἀνὰ τρεῖς ἵστανται οἱ ὑπηρέται οἱ λαμβάνοντες τὰ ὑπὸ τῶν ἐπιβατῶν διατασσόμενα ἐδέσματα. Οἱ κατάλογοί των εἶναι ποικιλώτατοι εἰς ροφήματα καὶ ἰχθῦς, καὶ χορταρικὰ καὶ ψητά, ἕκαστος δὲ τῶν ταξειδιωτῶν ἐκλέγει καὶ διατάσσει ὅ,τι θέλει ἐξ ἑκάστου εἴδους. Μόνον οἱ τυροί, τὰ γλυκίσματα, οἱ καρποί, τὸ τέϊον, καὶ τὸ γάλα εὑρίσκονται ἐπὶ τῆς τραπέζης εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐπιβατῶν. Εἰς μικρὸν δὲ μικροσκοπικὸν πιατάκι ἓν στρογγύλον τεμάχιον νωποῦ βουτύρου, ἀπαραιτήτου τούτου ἀρτύματος τοῦ ἐλάχιστα καταναλισκομένου ἄρτου μεθ' οἵας δήποτε τροφῆς.

Τρώγομεν χωρὶς ὄρεξιν, καίτοι ὁ ἀπέναντί μας κατέρυθρος

ὡς κοκκινογούλιον κύριος καταβροχθίζει τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην μεγάλας μερίδας, ἃς συνοδεύει διαρκῶς ὑπὸ κιάθων τείου καὶ γάλακτος. Παρὰ τὸ πλευρόν μου νέα Ἀγγλὶς φαίνεται διατελοῦσα ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπιρροὴν τῶν στομαχικῶν μας διαθέσεων, ἐνῷ τρίτη ζωηρά, εὔχαρις, γελῶσα, ἀνθηρὰ μὲ μεγάλους μαύρους ὀφθαλμοὺς σχεδὸν συναγωνίζεται μὲ τὸν ἀδηφάγον κύριον.

Ἐν γένει μεγάλη ζωηρότης ἐπικρατεῖ καὶ πολὺς θόρυβος καὶ γέλωτες καὶ συζητήσεις, μὲ ὅλον τὸ κούνημα τοῦ ἀτμοπλοίου, τὸ ὁποῖον αὐξάνει ὁλονέν, καὶ τὸ ὁποῖον ζωγραφίζει μὲ τὸ ὑποκίτρινον τῆς στομαχικῆς εὐαισθησίας χρῶμα τὰ πρόσωπα πολλῶν.

Καίτοι μόλις παρῆλθεν ἡ μεσημβρία καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσδύει καὶ ἐκ τῶν δύω πλευρῶν τοῦ ἑστιατορίου διὰ τῶν τριάκοντα μικρῶν παραθύρων αὐτοῦ, οὐχ ἧττον οἱ ἠλεκτρικοὶ λαμπτῆρες διαχέουσιν ἄπλετον τὸ φῶς των ἀνὰ τὸ ἀπέραντον τοῦτο ἑστιατόριον, τοῦ ὁποίου ἡ τῆς ξυλογλυπτικῆς πολυτέλεια ἀμιλλᾶται πρὸς τὸν πλοῦτον τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν σκευῶν. Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ κυρίαι καὶ τὰ μικρὰ πρῶτον, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ οἱ κύριοι ἀνέρχονται διὰ τῆς πολυτελοῦς καὶ εὐρυτάτης διπλῆς κλίμακος καὶ διασκορπίζονται ἄλλοι μὲν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἄλλοι εἰς τὰ καπνιστήρια καὶ τὰς αἰθούσας, ζωηρότεροι ἤδη, καίτοι οἶνος ἢ οἷον δήποτε ποτὸν δὲν δίδεται εἰς τοὺς ἐπιβάτας ἢ πρὸς ἐκείνους, οἵτινες πληρόνουν ἰδιαιτέρως.

Ἡ ψυχρότης ἐκείνης τῆς μεταξὺ ξένων καὶ ἀγνώστων συμπεριφορᾶς ἔχει διαλυθῆ, καὶ αἱ τέως ἀνταλλάσσουσαι περίεργα μόνον μεταξύ των βλέμματα, προβαίνουσιν ἤδη μέχρι μειδιαμάτων. Τὰ μικρά, μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης τὴν ἀθῶαν καὶ πλήρη ἀφελοῦς ἐμπιστοσύνης ἡλικίαν ταύτην εἶναι ἤδη καλοὶ φίλοι μεταξύ των, ἀνταλλάσσουσιν ὀπωρικὰ καὶ γλυκίσματα καὶ τρέχουσιν ὡς μανιώδη, ἀλληλοκυνηγούμενα καὶ φωνάζοντα ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν τοῦ καταστρώματος καὶ τῶν αἰθουσῶν.

Τοποθετοῦμαι ἐπὶ ἀναπαυτικωτάτου ἀνακλιντῆρος ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς κλίμακος καὶ ἐπειδὴ ἀνῆλθον ἐκ τῶν πρώτων γίνεται ἐνώπιόν μου πλήρης παρέλασις τύπων καὶ φυσιογνωμιῶν καὶ ἐνδυμασιῶν πολὺ περίεργος. Ἐδῶ ζεῦγος νεονύμφων προβαίνει μετὰ τῆς φιλαρεσκείας καὶ τῶν θωπευτικῶν βλεμμάτων τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου, ἐκεῖνος ζωηρός, εὔχαρις ὑπὸ τὴν καινουργῆ καὶ λίαν ἐπιμεμελημένην ταξειδιωτικὴν ἐνδυμασίαν του, ἐκείνη εὐτυχὴς μὲ ἓν ἐλαφρὸν νέφος μελαγχολίας ἐπὶ τοῦ μετώπου, πολυτελέστατα ἐνδεδυμένη, μὲ ἄνθη ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἐπὶ τῆς ὀσφύος καὶ ἐπὶ τῆς κόμης ἔτι. Ὄπισθεν αὐτῶν γηραιὸς κύριος τοὺς ἀτενίζει μὲ κάποιαν ζηλοτυπίαν, πικρῶς μειδιῶν καὶ ὡσεὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἀποδιώξῃ ἀνάμνησιν παρελθούσης εὐτυχίας, ἥτις τὸν βασανίζει. Δύο νέοι ζωηροί, ξανθοί, ξεκαρδισμένοι ἀπὸ τὰ γέλοια ἀνέρχονται πηδῶντες μὲ τὰ βιβλία των ἀνὰ χεῖρας, ἐνῷ γηραιὰ ἀσχημοκαμωμένη κυρία, μὲ μαλλιὰ κακοβαμμένα καὶ πίπτοντα ἐπὶ τῶν ὤτων καὶ τῶν παρειῶν της ὡς ἠμιδιπλωμέναι πτέρυγες πτηνοῦ, παραμερίζει μὲ φόβον καὶ κακῶς κρυπτομένην ἀγανάκτησιν διὰ τὴν ἀλματικὴν τῶν νέων φοράν, ἥτις παρ' ὀλίγον τὴν ἔκαμνε νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν. Δύο κορασίδες λευκαὶ καὶ ὠχραὶ ὡς τὰ πρὸ τῶν εἰκόνων τῆς Παναγίας κηρία, μὲ μεγάλους, μεγάλους μαύρους ὀφθαλμούς, μὲ φυσιογνωμίαν κρελῶν κρατοῦσιν ἡ μία ἀπὸ τὸ ἓν χεράκι καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὸ ἄλλο μικροτέραν τριετῆ ἀδελφήν, μὲ τὴν ἰδίαν φυσιογνωμίαν καὶ μὲ μαλλάκια πίπτοντα εἰς ἀφθόνους χρυσοῦς δακτυλίους ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦ μετώπου.

Ἤδη ὁ ἀνερχόμενος κόσμος πυκνοῦται καὶ δὲν προφθάνω νὰ τοὺς παρακολουθῶ. Καὶ αἱ δύο κλίμακες εἶναι πλήρεις καὶ ἐγὼ ἀποστρέφω τὸ βλέμμα διότι ἡ κίνησις ὅλου ἐκείνου τοῦ πλήθους ἤρχισε νὰ μὲ ζαλίζῃ.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΠΑΙΔΟΣ

Διὰ κανονιοβολισμῶν καὶ κωδωνοκρουσιῶν ἀνηγγέλλετο τὴν μεταμεσημβρίαν τῆς παρελθούσης Τρίτης ἡ γέννησις τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ διαδόχου, τοῦ μικροῦ ἡγεμονόπαιδος Ἀλεξάνδρου.

Ἡ ἀγάπη ἣν ἡ πριγκίπισσα Σοφία εἴλκυσεν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς της ἐνταῦθα παρὰ πάντας τοὺς κύκλους τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἐξεδηλώθη διὰ τοῦ θερμοῦ ἐνδιαφέροντος μεθ' οὗ πάντες διεπυθάνοντο τὰ κατὰ τὴν ὑγείαν τῆς Σεπτῆς λεχοῦς, καὶ διὰ τῆς χαρᾶς ἥτις ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου πάντων ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἐλευθερώσει της.

Οὕτως ὁ προσφιλὴς πᾶσῃ Ἑλληνικῇ καρδίᾳ βασιλικὸς οἶκος ἐκόσμησε τὸ καλλίκλωνον οἰκογενειακὸν δένδρον του διὰ νέου θαλεροῦ βλαστοῦ, καὶ ὁ τέως μονογενὴς τοῦ διαδόχου τῆς Ἑλλάδος υἱὸς ἀπέκτησεν ἀδελφὸν προσφιλῆ, μεθ' οὗ ἡμέραν τινὰ θέλει συνεχίσει ἐν τῇ διοικήσει τοῦ ἔθνους τὸ ἔργον τοῦ πατρὸς καὶ πάππου του.

ΕΛΛΗΝΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ ΕΝ ΤΩ SALON ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἐπιστρέφουσαι ἐξ Ἀμερικῆς διήλθομεν διὰ Παρισίων. Τί νὰ ἴδῃ τις εἰς Παρισίους κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ὅπου τὰ πλεῖστα τῶν ἀνωτέρων θεάτρων ἀργοῦν, ὅπου ὅλος ὁ κόσμος λείπει εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ τὰ λουτρά, ὅπου ὁ καύσων κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑπερέβη καὶ τὸν Ἀθηναϊκόν. Τὸ μόνον τῶν ξένων γοητευτικὸν καὶ ἀπολαυστικὸν καταφύγιον εἶναι τὸ Salon.

Συνοδευομένη ὑπὸ φίλης διέθεσα ὅσας ἡ συντομωτάτη ἐκεῖ διαμονή μου μοὶ ἐπέτρεψαν ὥρας εἰς ἐπίσκεψιν τῆς καλλιτεχνικῆς ταύτης ὁάσεως, ἐν ᾗ κατ' ἔτος ἀναζωογονεῖται ὁ πρὸς τὸ καλὸν θεῖος ἔρως καὶ ἀναλαμβάνουσι νέαν ζωὴν καὶ νέας δυνάμεις οἱ τὸν ἀγῶνα τοῦ καλοῦ ἐν εὐγενεῖ ἀμίλλῃ ἀγωνιζόμενοι.

Τὰς ἐκ τοῦ Salon ἐν γένει ἐντυπώσεις μου θὰ διατυπώσω ἐν τῷ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον ἡμερολογίῳ μου.

Σήμερον ἐπείγομαι νὰ ἀφιερώσω ὀλίγας γραμμάς, εἰς τὴν Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα, ἥτις ἐτίμησε τὸ φῦλον μας καὶ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν τῇ γαλλικῇ πρωτευούσῃ, ἥτις ἀπέδειξε ὅτι ὁ πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν ἔρως δὲν ἐξέλιπε παρ' ἡμῖν μετὰ τῆς ἐνδόξου χωρείας τῶν καλλιτεχνῶν εἰς οὓς ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς ὀφείλει τὴν αἴγλην τῆς δόξης καὶ τῆς ἐπὶ τῶν λοιπῶν λαῶν ὑπεροχῆς της.

Ἡ δεσποινὶς Κλεονίκη Γενναδίου, ἡ βραβευθεῖσα ἐν τῷ Salon τοῦ 1891 διὰ τὸ πρόπλασμα τοῦ φιλέλληνος Φαβιέρου, ἐκθέτει κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸ γύψινον πρόπλασμα τοῦ πατρός της, ὁλόκληρον εἰς φυσικὸν μέγεθος, ἐπεξειργασμένον μετὰ θαυμαστῆς δεξιότητος.

Ὁ ἀοίδιμος Γεννάδιος, ὁ μέγας οὗτος τοῦ ἔθνους διδάσκαλος, ὁ τόσον ἀγαπηθεὶς καὶ θαυμασθεὶς φιλόσοφος παρίσταται ὀρθός, φέρων τὴν μίαν χεῖρα ἐν τῷ θυλακίῳ του καὶ διὰ τῆς ἑτέρας κρατῶν τόμον τοῦ Πλάτωνος.

Σύμπας ὁ γαλλικὸς τύπος ἐξύμνησε τὸ ἔργον τοῦτο, αἱ γυναικεῖαι δὲ ἰδίᾳ ἐφημερίδες πολλὰ ἀπονέμουσιν ἐγκώμια εἰς τὴν Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα, ἥτις ἐν τῷ ἔργῳ της τούτῳ ἀπέδωκεν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς τέχνης, ἐνισχυομένης ὑπὸ υἱικῆς τρυφερότητος καὶ ἀγάπης. Τὸ ἔργον τοῦτο ὑπὸ τοιούτους ὅρους συλληφθὲν καὶ ἐκτελεσθὲν συγκινεῖ πάντα δυνάμενον νὰ ψυχολογήσῃ ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς καλλιτέχνιδος, ἥτις, ὡς προείπομεν, μόνη αὐτὴ Ἑλληνὶς ἐν τῇ γλυπτικῇ τιμᾷ καὶ τὸ ἔθνος καὶ τὴν οἰκογένειαν εἰς ἣν ἀνήκει.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΘΙΑΣΟΣ ΑΙΣΧΥΛΟΣ. Νέον ἔργον ἡ Φαιδὼρα τοῦ Σαρδού, ἐν ᾧ ἀδιαφιλονίκητον κατήγαγε θρίαμβον ὁ θίασος Αἰσχύλος μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν κ. Παρασκευοπούλου.

Ἡ Φαιδὼρα εἶναι δι' Ἑλληνίδα ἠθοποιὸν δυσκολώτατος χαρακτήρ. Ρωσσὶς αὐτὴ ἔχει ὅλην τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς τάξεως τῶν εὐγενῶν τῆς χώρας της, ἀλλὰ καὶ νέα γυνή, προσδληθεῖσα ἐν τῷ ἔρωτι καὶ τῇ πίστει της αἰσθάνεται ἐν τῇ καρδίᾳ της πάθη ποικίλα, καὶ ἀντίθετα συνταράσσοντα αὐτὴν ἐξ ἐγκάτων.

Δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον γυναῖκες ἀγαπῶσαι τοὺς πλουσίους καὶ βαρυτίμους στολισμοὺς περισσότερον τῶν Ρωσσίδων, ὡς ὀλίγων ἐθνῶν γυναῖκες δύνανται νὰ ἀναμετρηθῶσι πρὸς αὐτὰς ὡς πρὸς τὴν σταθερὰν ἀποφασιστικότητα, καὶ τὴν ἔκτακτον νοημοσύνην καὶ εὐφυΐαν. Ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἐννόησε καλῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦτον καὶ τὸν ἀπέδωκε πιστῶς, ὅσον οὐδεμία ἄλλη ἠδύνατο νὰ τὸν ἀποδώσῃ.

Αἱ ἐνδυμασίαι της ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας πράξεως ἦσαν ἀμέμπτως φιλόκαλοι καὶ βαρύτιμοι, ἡ στάσις, τὸ ὕψος καὶ αἱ κινήσεις της φυσικαί, τὸ λεκτικόν της ἄμεμπτον.

Ἐν τῇ προτελευταίᾳ πράξει, ἐν ᾗ συνομοτῇ κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Ἰβανώφ, ὃν ὑποθέτει μηδενιστὴν καὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην φονεύσαντα τὸν πρίγκηπα εἶναι ἀμίμητος, ὡς ὑπῆρξεν ἀμίμητος ἡ ἔκφρασις τοῦ κ. Βονοσέρα, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐρώτησίν της: Ἐγὼ μηδενιστής! τί ἰδέα!!

Ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς ἀγωνίας της, ὅταν πείθεται περὶ τῆς ἀδίκου καταδιώξεώς της κατὰ τοῦ ἀγαπημένου ἤδη ἀνδρός, ὑπῆρξε θαυμασία, οἱ ἀγῶνες της δὲ ὅπως τὸν σώσῃ ὡς καὶ αἱ στιγμαὶ τῆς ἐξομολογήσεως τῆς ἐνόχου πρὸς αὐτὸν διαγωγῆς της ἀπέσπων δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τῶν ἀπαθεστέρων θεατῶν.

Ὁ κ. Βονασέρας ὑπῆρξεν ἐπίσης τέλειος καὶ ἀπαράμιλλος, ἰδίως κατὰ τὰς δύω τελευταίας πράξεις, καθ' ἃς ἡ δραματικὴ τοῦ μέρους του δρᾶσις κορυφοῦται. Οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὸ κοινὸν ὑπὸ τοιαύτην μορφὴν ἀνθρώπου παθαινομένου εἰς τὰ καιριώτατα τῶν αἰσθημάτων του καὶ ἐκδηλοῦντος τόσον ὑπερανθρωπίνως φυσικῶς τὸν ὑπερεχχειλίζοντα πόνον ψυχῆς αἱμασσούσης καὶ τὴν ἀκράτητον ἀγανάκτησιν καὶ ὀργὴν ἐνταυτῷ.

Ὁ κ. Κουρῆς καταλληλότατος δι' ὃ ὑπεδύετο μέρος ἔπαιξεν ἐπιτυχέστατα μετὰ φυσικῆς ἀφελείας, ὡς καὶ ἡ κ. Λαζαρίδου.

Τὸ κοινὸν πολυπληθέστατον καὶ ἐκλεκτότατον εἰς τὰς τρεῖς κατὰ σειρὰν παραστάσεις τῆς Φαιδώρας, θὰ παρακολουθήσῃ αὐτὰς καὶ ἐὰν ἐπ' ἄπειρον ἐπαναληφθῶσι. διότι πλὴν τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκτελέσεως τὸ δρᾶμα αὐτὸ εἶναι τέλειον ἀριστούργημα κρατοῦν τὸν θεατὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς ἐναγώνιον προσδοκίαν, καὶ ἐξελισσόμενον μετὰ δυνάμεως, ἣν μόνος ὁ Σαρδοῦ ἠδύνατο εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἐπιτυχίας νὰ προαγάγῃ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΣΟΧΑ. *Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.* Νέον ἔργον νέου συγγραφέως τοῦ κ. Στεφάνου. Πρωτοτυπότατον εἰς τὸ εἶδός του, θεαματικόν, μὲ ἐπίτυχῆ ἐκτέλεσιν. Ὁ Παντόπουλος ὡς πάντοτε ἐξαίρετος, ὑπὸ τὸ νέον ρόλον του τοῦ γέροντος σπετσέρη, τοῦ καὶ ἐρωτολήπτου. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐγκατεσπαρμέναι πολλαὶ εὐφυολογίαι, χαριέστατα τραγουδάκια, καὶ εἰς ἐπισφράγισιν ἡ ὡραία βαρκαρόλα τοῦ κ. Ροδίου, ἡ μεγίστη τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ κωμειδυλλίου τούτου καὶ ὡς σύνθεσις καὶ ὡς ἐκτέλεσις.

Κόσμος πάρα πολύς, ἀπείρως πολὺς καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐκλεκτός. Ἐὰν ὁ κ. Στεφάνου θελήσῃ νὰ ἀφαιρέσῃ μερικοὺς μακροὺς διαλόγους, μερικὰς ἀνουσίους φράσεις, ἐὰν ἐν γένει τροποποιήσῃ τὸ ἔργον του αὐτό, θὰ τὸ προσθέσῃ βιώσιμον εἰς τὸν κατάλογον τοῦ θιάσου Παντοπούλου. Μίαν παρατήρησιν εἰς τὰς κυρίας. Ἐφώναζον πολὺ πλὴν τῆς κ. Καρδοβίλη ἥτις ὑπεκρίθη ἄριστα καὶ ἔμελψε τεχνικώτατα. Ἡ ὑποδυθεῖσα ἰδίως τὸν ρόλον τῆς μητρὸς τῆς κόρης ἐξελαρυγκίζετο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰς φωνάς. Ἀλλ' ἡ ἐντελὴς ὑπόκρισις τοῦ συμπαθεστάτου Παντοπούλου ἔκαμνε νὰ παραβλέπωνται ὅλαι αἱ ἄλλαι ἐλλείψεις καὶ ὁ κόσμος νὰ γελᾷ καὶ νὰ χειροκροτῇ μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐν τέλει ὁ ποιητὴς ἐκλήθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἐπευφημήθη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α Λ. **Σκῦρον**. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ καὶ ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν. Γράφομεν εὐθὺς ὡς εὕρομεν στιγμὰς ἐλευθέρας.—Καν Θ. Μ. **Ξάνθην**. Δυστυχῶς ὄχι, διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς μας, οἵτινες ὅμως ἐξέλιπον ἤδη.—Κον Σ. Κ. Λ **Παρισίους**. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην δι' ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν.—Καν Σμ. Δ. Γ. **Κωνσταντζαν**. Τὸ ἀποσταλὲν ἐμβατήριον τιμᾶται 2,50 δρ.—Καν Σ. Λ. **Βραΐλαν**. Ἐγγράφητε φύλλα ἀπεστάλησαν. Πληρώσατε συνδρομήν σας εἰς τὸν αὐτόσε κ. Καντιανίδην.—Δδα Α. Ἀγγ. Κ. Ἀμφότερα τὰ ἀποσταλέντα ἐλήφθησαν. Γράφομεν. — Κον Ι. Σς. **Βερδιάνσαν**. Ζητηθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν κ. Κ ἥτις ἐνεγράφη καὶ εἰς «Οἰκιακήν». Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Κον Δ. Τ. **Ζαγαζίγ** Φρ. χρ. 76 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Β. Β.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ βαρόνη Ζάκομψεν κατέστη σκεπτική, ἀφῆκε τὴν Miς Andrew νὰ τελειώσῃ χωρὶς νὰ τὴν διακόψῃ, μεθ' ὃ εἶπεν αὐτῇ.

— Αὐτὸ ποῦ μου λέγεις, ἀγαπητή μου, προερχόμενον μάλιστα ἀπὸ εὐφυΐαν καὶ ἀνεπτυγμένην κόρην ὡς σέ, εἶναι μία μεγάλη ἀνοησία....

Ἂς προσπαθήσωμεν νὰ μείνωμεν ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ πιθανοῦ καὶ ἂς μὴ παραφερώμεθα ὑπὸ παραλόγων ὑποθέσεων.

Τὸ σῶμα τῆς Ναδίνης δὲν ἐπανῆλθε βεβαίως χωρὶς τὴν ψυχήν της. Εἶναι ἡ ἰδία ἢ εἶναι ἄλλη;

— Δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγὼ πλέον τί νὰ σκεφθῶ, ἀνέκραξεν ἡ Miss Andrew· Σᾶς βεβαιῶ, κυρία βαρόνη, ὅτι κάτι μυστήριον κρύπτεται εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, κάτι καταχθόνιον μυστήριον . . .

— Ἀκούσατε ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον δὲν σᾶς εἶπον . . .

— Ἂς ἀκούσωμεν καὶ αὐτό.

Εἰξεύρετε ποῖος ὑπῆρξεν ὁ οἰκογενειακὸς βίος τῆς Ναδίνης καὶ ὁποῖον χάσμα — τὸ ὁποῖον πᾶς τις ἠδύνατο νὰ θεωρῇ ὡς ἀνυπέρβλητον — τὴν ἐχώριζε τοῦ συζύγου της.

— Μὴ τυχὸν ἐπῆλθε μεταβολή τις εἰς τὰς μεταξὺ των συζύγων σχέσεις;

— Μεταβολὴ μεγίστη. Τώρα συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον. Ὁ κ. Δε Ροσεμπὲλ ἀγαπᾷ παραφόρως τὴν σύζυγόν του . . . Τὴν ἀγαπᾷ ὡς νεανίας κατὰ τὸν πρῶτον του ἔρωτα. Μένει ἐν ἐκστάσει πρὸ αὐτῆς καὶ ὁσάκις τὴν πλησιάσῃ οἱ ὀφθαλμοί αὐτοῦ ἀνάπτουν ὑπὸ τοῦ πάθους·

— Πάντα ταῦτα εἶνε παράδοξα τῳόντι, εἶπεν ἡ βαρόνη Ζάκομψεν, ἀλλ' ἐν ἀνάγκῃ δύναταί τις νὰ εὕρῃ τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν.

Ἡ Φράνς ἀφ' ἑνὸς μετὰ διετῆ ἀπουσίαν δύναται κάλλιστα νὰ μὴ ἀναγνωρίζῃ τὴν μητέρα της, σχηματίσασα περὶ αὐτῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τῇ φαντασίᾳ της εἰκόνα ὅλως διάφορον τῆς πραγματικῆς Ὁ κ. Δε Ροσεμπὲλ ἀφ' ἑτέρου ἐν διαστήματι δύο ἐτῶν, καθ' ἃ ἔμεινεν ἐν Ἀβάνᾳ μόνος μετὰ τῆς συζύγου του, θὰ παρετήρησε βεβαίως ὅτι αὕτη ἦτο χιλιάκις ὡραιοτέρα καὶ ἐρασμιωτέρα ὅλων τῶν ἐψυμμιθωμένων ἐκείνων γυναίων, τὰ ὁποῖα οὗτος ἐπροτίμα αὐτῆς ἐν Παρισίοις, ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας ἡ Ναδίνη ἐπὶ πολὺν χρόνον περιφρονηθεῖσα θὰ ἐδέχθη λίαν ὑπεροπτικῶς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς λατρείας του, ὡς ἐκ τούτου ἡ ἔντασις τοῦ πάθους τοῦ κ. Δε Ροσεμπέλ Ἄνδρες τινὲς εἶναι τόσῳ παράδοξοι, ὥστε ἀκριβῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν δύνανται νὰ ἀποκτήσωσιν ἐπιθυμοῦσιν καὶ ἐπιζητοῦσιν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο.

Ναί, ἀλλὰ διατί ὁ ὑπνωτισμὸς ἐκεῖνος τῆς Φράνς καὶ τὸ βλοσυρὸν καὶ ἀπειλητικὸν ἐκεῖνο βλέμμα κατὰ τοῦ ἀθώου παιδίου. Διατί ὁ φόβος της μὴ ἐφωράθη καὶ ἡ σπουδή της νὰ μὲ παρακολουθήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἐγώ, κυρία βαρόνη, εἶχον κατηκλιθῆ ἐκ νέου περίτρομος, ἡμιπροσήφων, σφοδρῶς τεταραγμένη ἐκ τῆς μορφῆς ἐκείνης, ἥτις ἀπέπνεε τόσῳ βαθὺ μῖσος. Τότε ἦλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔκυψεν ἐπὶ τῆς κλίνης μου, ἠκροάσθη τῆς ἀναπνοῆς μου, μοὶ φαίνεται μάλιστα ὅτι καὶ ἐπρόφερε τὸ ὄνομά μου.

— Τῇ ἀπεκρίθης;

— Ὄχι. Προσεποιήθην τὴν βαθέως κοιμωμένην.

— Ἔκαμες πολὺ ἄσχημα!.. Ἦτο ἡ καταλληλοτέρα στιγμὴ νὰ κυττάξῃς αὐτὴν κατὰ πρόσωπον καὶ νὰ κατασκοπεύσῃς ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὴν πρώτην ἐντύπωσιν τῆς ὀργῆς της. Διότι ἐὰν ἡ γυνὴ αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ Ναδίνη καὶ ἐὰν ἦλθεν οὕτω εἰς τὸ δωμάτιόν σου, τοῦτο σημαίνει ὅτι θὰ ἤκουσε κάποιον θόρυβον καὶ θὰ ἐφοβήθη μὴ ψωραθῇ, ὡς ἐκ τούτου θὰ κατείχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπὸ σφοδρᾶς ἀγανακτήσεως, τὴν ὁποίαν καὶ δι' ὑπερανθρώπου ἐνεργητικότητος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποκρύψῃ. Ἀλλ' ἀπαιτεῖται, μέχρι ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου ἔχω πλήρη περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῆς πεποίθησιν. Πῶς θέλεις γυνή τις νὰ εἶνε ἐπὶ τοσοῦτον ὁμοία πρὸς τὴν Ναδίνην, ὥστε ἐκ τῆς τοιαύτης ὁμοιότητος ἡ πρωτότοκος αὐτῆς θυγάτηρ, ὁ δόκτωρ Δεζορμῆ, οἱ ὑπηρέται, σὺ ἡ ἰδία, ὅλος ὁ κόσμος τέλος νὰ ἀπατηθῇ; . . . Εἶναι ἀδύνατον. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν δύνανται ποτὲ νὰ συμβοῦν·

— Μοῦ κάμνετε μίαν χάριν, κυρία βαρόννη;

— Ἐὰν μοῦ εἶνε δυνατόν.

— Ἔλατε μαζί μου. Θὰ εἰπῆτε ὅτι σᾶς συνήντησα καθ' ὁδόν, ὅτι σᾶς ἀνήγγειλα τὴν ἐπίνοσον τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς Φράνς καὶ ὅτι ἠθελήσατε νὰ ἴδητε ἀμφοτέρους.

Πρόκειται ἀκριβῶς· νὰ ὑπάγω νὰ ἀγοράσω μικρὰν ἐκ φλανέλλας ἐσθῆτα διὰ τὴν Φράνς, ἥτις θὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης σήμερον διὰ πρώτην φοράν. Ἔλατε, σᾶς καθικετεύω· Σεῖς μόνη δύνασθε νὰ διασκεδάσητε τὰς ὑποψίας μου, νὰ μὲ ἀπαλλάξητε τῶν ἀμφιβολιῶν μου. Ὕστερον ἀφ' ὅσα σᾶς ἐξεμυστηρεύθην δὲν θὰ

Κισσόν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Μ. Π. **Ἀθήνας**. Ἀδυνατοῦμεν νὰ δημοσιεύωμεν ἑκάστοτε περισσότερον διότι θὰ καταντήσῃ ἡ Ἐφημερὶς νὰ ἀποτελῆται μόνον ἀπὸ ἐντυπώσεις ταξειδίου. Αἱ κρίσεις σας ἐπιεικέσταται. Εὐχαριστοῦμεν. — Κον Κ. Δ. Π. **Σωζούπολιν**. Ἀποστείλατε διὰ συναλλαγματικῆς ἐπὶ Παρισίων ἢ διὰ χρηματοδέματος. Ἀνάγκη ἐπείγουσα ἀποστολῆς ἀμέσου πάντων τῶν καθυστερουμένων. Σώματα πάντων τῶν συνδρομητῶν ἀπεστάλησαν πρὸς ὑμᾶς. — Κον Στ. Ψ. **Ἀμαλιάδα**, Φύλλα στέλλονται, ἀλλὰ ἀνάγκη νὰ ἀποστεῖλητε μίαν δραχμὴν ἔτι. — Καν Σ. Κ. **Κέρκυραν**. Συνδρομαὶ «Οἰκιακῆς» ἐλήφθησαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν ἐγκαίρως.—Κον Β. Α. Δ. **Σπέτσας**. Οὐδέποτε ἐλήφθη τὸ ἐκ Βραΐλας δελτάριόν σας. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Μ. Ἰγγ. **Μύκονον**. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις λέξεις. Ἐκφράσατε εὐγνωμοσύνην μου εἰς προσφιλεῖς συμπολίτιδας σας. Γράφω.—Κον Μ Κ. Ι. **Ἅγιον Γεώργιον**. Ἀπεστάλησαν.—Κον Ε. Μ. **Ὀλτένιτζαν**. Ἐλήφθησαν· Φύλλα ἀπεστάλησαν.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Προφυλακτικὸν τοῦ δέρματος. Ἐπιθυμεῖτε νὰ καταστήσητε μαλακὸν τὸ δέρμα σας; Ἀναμίξατε ἐξ ἴσης ποσότητος, χυμὸν κίτρου, γλυκερίνην καὶ οἰνόπνευμα καφουροῦχον Τηρήσατε τὴν σύνθεσίν ταύτην ἐντὸς κεκλεισμένης φιάλης διὰ σμύριδος καὶ μεταχειρίσθητε διὰ τὸ πρόσωπον, τὸν λαιμὸν καὶ τὰς χεῖρας, ἀφ' οὗ πλυθῆτε ἢ ὁσάκις αἰσθάνεσθαι τὸ δέρμα σκληρὸν καὶ τραχύ. Τὸ μίγμα τοῦτο εἶναι καλὸν καὶ διὰ τοὺς φουσκομένους πόδας, ἀπὸ κούρασιν.

Ράπτρια ἀσπρορρούχων ἄριστα κατηρτισμένη ζητεῖ ἐργασίαν παρὰ οἰκογενείᾳ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ. Φέρει ἀρίστας συστάσεις.
Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ὁ γνωστὸς καὶ διεθνῆ ἀποκτήσας φήμην διὰ τὴν μοναδικὴν κομψόνητα καὶ **στερεότητα** τῶν ὑποδημάτων κ Τσάμης γνωρίζει εἰς τὴν πολυπληθῆ πελατείαν του, ὅτι κατήρτισεν ἐν τῷ καταστήματί του ἴδιον κομψότατον διαμέρισμα, ἐπιθυμῶν νὰ εἰσαγάγῃ τὴν συνήθειαν τῆς ἐν τῷ καταστήματι μεταβάσεως τῶν πελατίδων καὶ πελατῶν του πρὸς λῆψιν μέτρων

Τοῦτο δὲ διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπιθυμεῖ νὰ λαμβάνῃ τὰ μέτρα καὶ τὰς ὁδηγίας τῶν πολυπληθῶν πελατίδων καὶ ἀνταποκρίνηται μετὰ πάσης ἐντελείας εἰς τὰς διαταγὰς αὐτῶν Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ κ. Τσάμης καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἔλαβεν ἐσχάτως νέα δέρματα ἐκ Γαλλίας ἀπαραμίλλου λεπτότητος καὶ στερεότητος, δι' ἃ πᾶσα νέα παραγγελία ἔσται ἀληθῆς τελειότης τῆς ὑποδηματοποιΐας.

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΑΣΠ. ΒΛ. ΣΚΟΡΔΕΛΗ

ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου μεταφέρεται εἰς τὴν μεγάλην καὶ εὐάερον οἰκίαν τοῦ κ. Ἀνδρ. Κορδέλλα, ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀρ. 53.

Ἐπίσης γνωστοποιεῖ ὅτι, δυνάμει τοῦ τελευταίου Βασιλικοῦ Διατάγματος, σχηματίζει καὶ ἀνωτέραν τάξιν πρὸς ἀπόκτησιν πτυχείου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΓΡΑΜΜΗ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΥΡΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἑκάστην Πέμπτην κατὰ 15ημερον ὥρα 12 μεσ.

Πειραιᾶ, Χίον, Σμύρνην, Δαρδανέλια, Κωνσταντινούπολιν, Σαμψοῦντα, Κερασοῦντα, Τραπεζοῦντα, Βατούμ.

ΓΡΑΜΜΗ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ

Ἑκάστην Πέμπτην κατὰ 15ημερον ὥρα 12 μεσ.

Πειραιᾶ, Χίον, Σμύρνην, Δαρδανέλια, Κωνσταντινούπολιν.

ΓΡΑΜΜΗ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ

Ἑκάστην Παρασκευὴν ὥραν 12 μεσ. κατὰ 15ημερον

Πειραιᾶ, Μασσαλίαν.

ΓΡΑΜΜΗ ΤΕΡΓΕΣΤΗΣ

Ἑκάστην Παρασκευὴν κατὰ 15ημερον ὥρα 3 π. μ.

Πειραιᾶ, Γύθειον, Καλαμάταν, Κατάκωλον, Πάτρας, Κέρκυραν, Τεργέστην.

ΓΡΑΜΜΗ ΘΗΡΑΣ

Ἑκάστην Παρασκευὴν ὥραν 7 μ. μ.

Πειραιᾶ, Σύρον, Νάξον, Θήραν.

ΓΡΑΜΜΗ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Ἑκάστην Τρίτην ὥρα 3 π. μ.

Πειραιεὺς, Γύθειον, Καλαμάταν, Κατάκολον, Ζάκυνθος, Μεσολόγγιον, Πάτραι.

ΓΡΑΜΜΗ ΙΟΝΙΩΝ

Ἑκάστην Πέμπτην ἐκ Πατρῶν 3 μ. μ.

Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΩΛΟΥ

Ἑκάστην Παρασκευὴν 7 μ. μ.

Πειραιεὺς, Λαύριον, Χαλκίς, Λίμνη, Ἀταλάντην, Στυλίδα, Ὠρεοὺς, Βῶλον.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΩΛΟΥ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ

Ἑκάστην Δευτέραν 7 μ. μ.

Πειραιεὺς, Λαύριον, Χαλκίς, Στυλίς, Ὠρεοὺς, Βόλος.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ

Ἐκ Πατρῶν Ἑκάστην Τετάρτην 7 π. μ.

Πάτραι, Μεσολόγγιον, Ἀστακὸς, Ἰθάκη, Ἁγία Μαύρα, Πρέβεζα, Σαλάωραν Βόνιτσα, Καρβασαρᾶς, Μενίδι, Πρέβεζα, Ἁγία Μαύρα, Κέρκυρα.

ΓΡΑΜΜΗ ΚΡΗΤΗΣ

Ἑκάστην Παρασκευὴν 8 π. μ.

Πειραιεὺς, Σίρνος, Μῆλος, Χανιὰ, Ρέθυμνον. Ἡράκλειον, Μῆλος, Σίφνον.

Οἱ πλόες ἐκτελοῦνται διὰ τῶν μεγάλων ἀτμοπλοίων:

Βυζάντιον, Σπάρτη, Ἀθῆναι, Ἀλβανία, Θράκη, Ἰωνία, Σάμος, Θεσσαλία, Μακεδονία Ἤπειρος, Ἀργολίς, Πάρος.

ἀπατηθῆτε βεβαίως ὡς πρὸς τὴν ταὐτότητα τῆς Ναδίνης. Εἰς ὑμᾶς μόνον ἔχω ἀρκοῦσαν ἐμπιστοσύνην, ὥστε νὰ πεισθῶ ὅτι ὠνειρεύθην, ἐάν, ἀφοῦ ἰδῆτε τὴν φέρουσαν τὸ ὄνομα τῆς κομήσσης Δε Ροσεμπέλ, μὲ βεβαιώσητε ὅτι εἶνε πράγματι ἡ ἀναδεκτή σας.

— Λοιπόν, ὑπάγωμεν ἀμέσως, εἶπεν ἡ Παυλίνα, ἥτις λίαν ταχέως ἐλάμβανε πάντοτε τὰς ἀποφάσεις της.

Προσεκάλεσε διὰ τοῦ κώδωνος τὴν θαλαμηπόλον της, ἐζήτησε παρ' αὐτῆς ἕνα πῖλον καὶ μικρὸν ἐπανωφόριον καὶ ἀνῆλθε μετὰ τῆς Sybil ἐπὶ μικροῦ ὀχήματος τὸ ὁποῖον τὴν ἀνέμενε πάντοτε ἕτοιμον πρὸ τῆς θύρας τοῦ μεγάρου.

Διελθοῦσαι διὰ μεγάλου τινὸς τοῦ συρμοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος ἠγόρασαν τὴν ἐκ φλανέλας μικρὰν ἐσθῆτα, ἥτις εἶχε χρησιμεύσῃ εἰς τὴν Sybil ὡς πρόφασις ὅπως ἐξέλθῃ, μίαν ὥραν δὲ μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἀφικνοῦντο εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Δομινίκου.

Ἡ κ. Ζάκομψεν θὰ ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ τὴν Ναδίνην αἰφνιδίως, νὰ ἴδῃ αὐτὴν ὅλως ἀπαράσκευον εἰς τὴν ἐπίσκεψίν της, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀδύνατον. Ἡ νέα γυνή, ἀφ' οὗ ἠγρύπνησε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς θυγατρός της, ἤδη ἀνεπαύετο ἐν τῷ κοιτῶνι της Ἐντούτοις ἡ βαρόνη Ζακομψεν, ἦτο πρόσωπον τόσῳ σημαῖνον, ὥστε οὐδεὶς θὰ ἐτόλμα νὰ μὴ ἀναγγείλῃ τὴν ἐπίσκεψίν της ὁσάκις εὐαρεστεῖτο αὕτη νὰ ἐπισκεφθῇ τινά.

Ἡ ἰδία Σιβύλλη ἀνέλαβε νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης τὴν θετὴν ἀδελφήν της.

Στιγμάς τινας μετὰ τοῦτο ἡ θύρα ἠνοίχθη ἀποτόμως. Ἡ Ναδίνη εἰσῆλθεν ὡς καταιγὶς καὶ ἐρρίφθη πάραυτα εἰς τὸν τράχηλον τῆς βαρόννης.

Ἐπανέλαβε τὰς αὐτὰς φράσεις μὲ τὸν αὐτὸν ὑποτρέμοντα τόνον φωνῆς, ἔχυσε τὰ αὐτὰ δάκρυα ὡς ὅτε εἶχε συναντήσει αὐτὴν εἰς τὰς δενδροστοιχίας τοῦ δάσους τῆς Βουλόνης καλύπτουσα τὸ πρόσωπον καὶ τὸν λαιμὸν τῆς κ. Ζάκομψεν διὰ φιλημάτων ἔλεγεν αὐτῇ:

— Ὦ νονά μου, νονά μου! Ἠξεύρετε τί μοῦ συμβαίνει; Εἶμαι ἡ δυστυχεστέρα τῶν γυναικῶν!...

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν ἡ Παυλίνα τὴν ἀπώθησεν ἐλαφρῶς καὶ ἠτένισεν αὐτὴν μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

Ἡ Ναδίνη οὐδόλως ἐφάνη παρατηρήσασα τὸ ταχύ, ἀλλ' ἐξερευνητικὸν βλέμμα, οὗτινος ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον.

Σπογγίζουσα διὰ τοῦ μανδηλίου τὰ δάκρυα, ἅτινα ἄφθονα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ἔρρεον ὑπεπαύλισεν:

— Ἀ! εἶμαι δυστυχεστέρα καὶ ἀπὸ ὑμᾶς ἀκόμη! Σεῖς ἐχάσατε τὸν μονογενῆ σας υἱόν, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἔχετε τοὐλάφιστον τὴν παρηγορίαν ὅτι μέχρι τελευτοίας του στιγμῆς σᾶς ἐλάτρευεν, ἐνῷ ἐμὲ ἡ κόρη μου, ἐκείνη τὴν ὁποίαν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου ἐπροτίμων, πρὸς ἣν τὴν τρυφερωτέραν πάντοτε ἠσθάνθην στοργήν, ἀρνεῖται νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ!...

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἔστη ὡς ἐὰν εἶχον ἐγκαταλείψει αὐτὴν παντελῶς αἱ δυνάμεις της.

Ἡ βαρόνη ἐν τούτοις, καίτοι εἰς ἄκρον συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς τοιαύτης ἐξ κρήξεως τῆς μητρικῆς ἀπελπισίας, οὐδὲν ἀπήντα, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ ἀτενίζῃ τὴν Ναυδίνην μειδᾷ τῆς αὐτῆς πάντοτε προσοχῆς·

Ἡ νέα γυνὴ ἐξηκολούθησεν:

— Ἐγώ, ἐνθυμεῖσθε καλῶς, δὲν ἤθελον νὰ ἀναχωρήσω, σεῖς μὲ ἠναγκάσατε νὰ τὸ πράξω...

Μήπως ἦτο τοῦτο ἁμάρτημα, παραμέλησις τῶν μητρικῶν μου καθηκόντων καὶ τιμωροῦμαι οὕτω ὑπὸ τοῦ Θεοῦ; Ὄχι, δὲν εἶναι δυνατόν, ἀφοῦ σεῖς μὲ τὸ ἐσυμβουλεύσατε, σεῖς ἡ ἐνσάρκωσις τῆς φρονήσεως δὲν ἠθέλετε ποτὲ μὲ συμβουλεύσει εἰμὴ πάντα τὰ ὀρθὰ καὶ τὰ πρέποντα.

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις διέλυσαν πάσας τὰς ἀμφιβολίας τῆς κ. Ζάκομψεν. Ἄλλως τε πῶς ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ ἀμφιβάλλουσα;

Ἐξετάζουσα κατ' ἀρχὰς τὴν Ναδίνην μετ' ἐπιμόνου προσοχῆς ὑπήκουεν εἰς αἴσθημα δυσπιστίας, τὸ ὁποῖον εὐκολώτατα νῦν διεγείρετο ἐν αὐτῇ καὶ διὰ τὴν μᾶλλον ἀσήμαντον ἀφορμήν. Ἀλλὰ ταχέως ἠσθάνθη τὰς ὑποψίας της διασκεδαζομένας.

Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ συναντήσῃ τις ἐπὶ τῆς γῆς δύο γυναῖκας τόσῳ καταπληκτικῶς ὁμοιαζούσας πρὸς ἀλλήλας, ἔχουσας τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, τὸν αὐτὸν τόνον τῆς φωνῆς;

Τῇ ἐφαίνετο μόνον ὅτι ἡ Ναδίνη τῆς ἄλλοτε εἶχεν ἦχον φωνῆς κατά τι καθαρώτερον καὶ βραχύτερον. Ὦ! ὅλως ἀσήμαντος διαφορά, ἥτις ἐν μὲν τῇ Ναδίνῃ, ἣν εἶχεν ἐνώπιόν της τῇ ἐπενθύμιζε τὴν προφορὰν τῶν κρεολίδων τῆς Ἀβάνας, ἐν ᾧ ἡ Ναδίνη τῆς ἄλλοτε ἐπρόφερεν ὡς γνησία Παρισινή.

Ἀλλὰ τοῦ τοιούτου ἠδύνατο εὐκόλως νὰ εὕρῃ τὴν ἐξήγησιν.

Ἡ Ναδίνη θὰ ἀνέκτησε τὴν προφορὰν τῆς γενεθλίου της γῆς κατὰ τὴν διετῆ διαμονήν της ἐν τῇ Ἀβάνᾳ, ἔνθα πάντες οἱ ὁμιλοῦντες τὴν Γαλλικὴν τὴν προφέρουν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Παυλίνα ἔκαμε τὴν σκέψιν ταύτην ἡ Ναδίνη τῇ ἐπενθύμιζεν ὅτι κατόπιν τῶν συμβουλῶν καὶ τῆ προτροπῇ αὐτῆς ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ Κούμπαν.

(Ἕπεται συνέχεια).